

Den sidste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 60:

Forslag til folketingsbeslutning om økonomisk støtte til nedsættelse af arbejdstiden.

Af Jette Gottlieb (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 24/11 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Beslutningsforslaget om økonomisk støtte til nedsættelse af arbejdstiden tyder på, at de seneste 5-6 års udvikling på arbejdsmarkedet er gået sporstøvet hen over forslagsstillerne.

En gennemførelse af forslaget vil i den nuværende konjunktursituation være direkte skadelig for dansk økonomi og for situationen på arbejdsmarkedet. Situationen på arbejdsmarkedet er den, at ledighedsprocenten nu er nede på 6, hvilket er mere end en halvering på bare 5 år. For store grupper af faglærte og højereuddannede og i visse områder af landet er der reelt tale om fuld beskæftigelse.

Meldinger om mangel på arbejdskraft og flakkehalsproblemer bliver stadig hyppigere; der er stor risiko for, at mangelen på arbejdskraft kan bremse den økonomiske vækst og bidrage til et løn- og inflationspres, som kan skade den økonomiske udvikling. Udviklingen risikerer at forstærkes i de kommende år, fordi befolkningsudviklingen medfører, at der bliver færre unge og flere ældre.

Regeringens politik tager derfor udgangspunkt i, at der er behov for at forøge udbudet af arbejdskraft. De sidste års arbejdsmarkedspolitiske initiativer har alle haft som en rød tråd at bidrage til at forøge arbejdsudbudet, herunder det effektive arbejdsudbud. Det gælder f.eks. stoppet for tilgang til overgangsydelsesordningen; det gælder de seniorpolitiske initiativer; det gælder ændringerne i orlovsordningerne, og det gælder stramninger i rådighedsregler.

Regeringen vil fortsætte denne linje i de kommende år. Et tilstrækkeligt arbejdsudbud er en nødvendig forudsætning for økonomisk vækst, der igen er en forudsætning for den videreudvikling af velfærdssamfundet, som er central i regeringens politik.

Beslutningsforslaget om økonomisk støtte til nedsat arbejdstid går stik imod de målsætning-

er, som jeg her har skitseret. En gennemførelse af forslaget vil medføre stigende mangel på arbejdskraft, forøget lønpres og inflation, forøgede udgifter og en lavere økonomisk vækst, og det vil på sigt øge arbejdsløsheden og vanskeliggøre udbygningen af velfærdssamfundet.

Hertil kommer, at forslaget formentlig ville medføre meget store offentlige udgifter til personer, der under alle omstændigheder ville være gået ned i tid. I løbet af en årrække ville arbejdsmarkedet have indrettet sig på støttemuligheden, så det ville blive normalt at modtage offentlig støtte i forbindelse med ansættelse på deltid. Forslaget ville blive meget dyrt for det offentlige og i øvrigt have store skadevirkninger på arbejdsmarkedet.

Forslagsstillerne nævner i bemærkningerne til forslaget, at det også er hensigten at give inspiration til de kommende overenskomstforhandlinger. Det synes jeg er en meget dårlig idé. Det er aldrig hensigtsmæssigt, at Folketinget blander sig i de frie forhandlinger på arbejdsmarkedet. Arbejdstidsspørgsmålet bliver, som alle ved, et af de centrale spørgsmål i forårets forhandlinger, og det vil være meget uheldigt, hvis Folketinget på dette tidspunkt udsendte signaler, der kunne opfattes som indblanding. Det ville uden tvivl gøre forhandlingerne endnu sværere og vanskeligere, end de er i forvejen.

Jeg synes altså kort fortalt, at det er en rigtig dårlig idé, et rigtig dårligt beslutningsforslag, som der her er fremsat, og jeg vil opfordre Folketinget til at afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil godt lige benytte lejligheden til at takke ministeren, ikke for støtten til forslaget – den kunne være på et meget lille sted – men fordi ministeren så klart gør rede for, at det her er en ideologisk debat.

Nok er det her forslag en genfremsættelse, men det rammer jo et tidspunkt, hvor rapporten fra regeringen om arbejde og service i 1999 præcis viser, hvad regeringens ideologiske hensigter er, nemlig at danskerne skal arbejde mere.

Her lægger vi altså op til en ideologisk diskussion af, at der altså er andre måder at løse de problemer på, som vi står over for. Derfor lægger jeg også op til, at det, vi her taler om, er en meget ideologisk debat og ikke en teknisk debat om, hvordan vi skal stille forslagene

frem, og det vil jeg håbe også vil komme frem i de kommende ordførertaler.

Carsten Hansen (S):

Det produkt, Enhedslisten præsenterer os for her i dag, er faktisk en anden form for skraldemandsmodel, og for mig at se ligner forslaget lidt en paradeforestilling, som måske ideologisk set giver point i Enhedslistens bagland. Men jeg er enig med arbejdsministeren i, at det virker, som om de seneste 6 års udvikling i det danske samfund er gået fuldstændig spørøst hen over den yderste venstrefløj.

Det forekommer helt bagvendt, at vi skulle til at betale for en arbejdstidsnedsættelse med den maksimale dagpengesats, når vi ser, at der er flaskehalse på en lang række områder. Der er visse områder i Danmark, hvor det ikke er til at opdrive en faglært håndværker, i hvert fald inden for en lang række områder, og så begynder vi at se flaskehalsproblemer i industrien, i uddannelsessektoren samt inden for social- og sundhedsområdet på grund af mangel på kvalificeret arbejdskraft. Sandheden er jo, at for en række områders vedkommende vil vi ikke kunne udvide til det serviceniveau, vi måske ønsker os, fordi vi ganske enkelt mangler uddannet arbejdskraft.

Hvis vi opgjorde arbejdsløsheden, som man gjorde i 1960'erne, så ville vi med moderne sprogbrug have det, vi kunne kalde fuld beskæftigelse, viser det sig helt klart.

Så har et meget bredt flertal i Folketinget jo netop vedtaget en ny finanslov med en efterlønsreform, hvor ét af hovedformålene er at holde de arbejdsdygtige, de ressourcestærke, de veluddannede længere på arbejdsmarkedet. Det vil altså kort sagt virke helt bagvendt.

Vi kan jo heller ikke styre, hvem det er, der ønsker at gå på nedsat tid. Det er måske i virkeligheden dem, som vi har allermest brug for. Faren er i hvert fald til stede, for mange af dem har en god pensionsordning. Og vi vil stå i den situation, hvor virksomhederne ikke ville kunne finde erstatninger, og på den måde medvirker det her forslag til et forøget lønpres, øgede omkostninger og dermed også øget inflation og overophedning i det danske samfund. Ja, vi kender historien fra 1970'erne.

Vi kan også risikere, at nogle virksomheder måske vælger at kompensere for arbejdstidsnedsættelsen med nogle af de få ledige, der er tilbage i aktivering, således at vi får en meromkostning for de offentlige kasser uden at få

etableret nye arbejdspladser. Det vil jeg kalde kassetænkning.

Vores mål i Socialdemokratiet er at få skabt varige arbejdspladser, og vi har med de seneste 6 års udvikling i samfundet vist, at den vej, som vi har fulgt med et bredt flertal i Folketinget, er den rigtige.

Vi er enige i, at det er vigtigt at sikre befolkningen bedre arbejdsmæssige vilkår og flere varige arbejdspladser, så de, der står uden arbejde, får mulighed for at få et. Det er også derfor, virksomhederne skal tilskyndes til at ansætte dem over 50 år og folk fra etniske minoriteter – med et offentligt tilskud, hvis det er dét, der er nødvendigt, men det skal altså ikke være i stillinger, der er offentligt finansierede.

Vi må derfor afvise forslaget.

Jens Vibjerg (V):

Det kommer vel næppe bag på nogen, når jeg nu siger, at Venstre ikke vil støtte dette beslutningsforslag. Selv om man umiddelbart kunne foranlediges til at tro, at den her foreslåede model kunne være et af flere instrumenter i bekæmpelsen af ledigheden, så er beslutningsforslaget i stedet udtryk for en forfejlet opfattelse af arbejdsløshedsproblemet.

Forslaget bygger på den overbevisning, at der kun er en konstant mængde arbejde, og at den mængde skal fordeles mellem os alle, og det er jo ikke rigtigt. Der kan sagtens skabes flere rigtige arbejdspladser i den private sektor, hvis vi giver erhvervslivet muligheder herfor. I Venstre tror vi altså ikke på, at offentlig subsidiering af arbejdsdeling nogen sinde vil medføre flere reelle job.

Ydermere vil jeg gerne stille det spørgsmål, om den ordning og mulighed for nedsat arbejdstid også skal være et tilbud til de mennesker, som i dag arbejder 30 timer om ugen. Skal disse mennesker også have mulighed for at indtræde i en fuldtidsstilling for umiddelbart derefter at gå ned i timetal, dog med fuld lønkomensation? Hvis svaret på mit spørgsmål er ja, så er de økonomiske konsekvenser af dette beslutningsforslag uoverskuelige for det offentlige budget. Hvis svaret er nej, er det så ikke uanstændigt over for de mennesker, som i dag selv betaler for deres nedsatte arbejdstid?

Dette beslutningsforslag er reelt et forslag om statsfinansieret fritid, og det har vi simpelt hen ikke råd til. Forslaget vil, hvis det gennemføres, være direkte ødelæggende for hele arbejdsmar-

kedspolitikken, så Venstre kan som sagt slet ikke støtte forslaget.

Så skal jeg, da den konservative ordfører ikke kan være til stede, sige på De Konservatives vegne, at de afviser forslaget.

Villy Søvnal (SF):

Forslaget indebærer, at der kan ydes økonomisk støtte til virksomheder, der ved overenskomst med de ansatte aftaler en nedsættelse af arbejdstiden.

Støtten udgør den maksimale dagpengesats, og arbejdstiden skal nedsættes med op til 7 timer pr. uge for fuldtidsansatte. Som modydelse skal virksomhederne ansætte arbejdsløse på normale løn- og ansættelsesvilkår, og støtten skal så aftrappes over en 5-8-års-periode.

Forslaget er formentlig inspireret af et forsøg på virksomheden Union-Pak A/S i Køge, der med støtte fra Socialministeriet har gennemført et nogenlunde tilsvarende projekt.

SF støtter intentionerne i forslaget, da det vil gavne de ansatte, nedbringe arbejdsløsheden og samtidig er omkostningsneutralt. Alle tiltag, der kan bidrage til at skabe en mere ordinær beskæftigelse, bør efter SF's opfattelse fremmes, men som vi tidligere har gjort opmærksom på, finder vi, at det mest rigtige er, at denne type arbejdsmarkedspolitiske forslag drøftes igen med arbejdsmarkedets parter. Det være også sagt for at berolige arbejdsministeren, der var bekymret ved at gribe ind i aftaler på arbejdsmarkedet. Den bekymring deler vi i SF til fulde.

Jeg synes så i øvrigt også, det rammer ind i en aktual diskussion senest rejst med Finansministeriets udspil om forholdet mellem service og arbejdstid. SF synes, det er en smule bekymrende i en situation, hvor der er en arbejdskraftreserve både i form af dagpengeledige og aktiverede bistandsklienter, folk, der er trængt ud i ordninger på grund af arbejdsløshed, når vi stadig har en arbejdsløshed på det niveau, vi har i dag, at flaskehalse så spiller så stor en rolle. Det efterlader jo det indtryk, at regeringen i virkeligheden er af den opfattelse, at en arbejdsløshed på det niveau, vi har i dag, formentlig er det nødvendige niveau. Det er det indtryk, der meget let efterlades, hvis man ikke er villig til at tage skridt i retning af yderligere nedbringelse af arbejdsløsheden.

Med de bemærkninger skal jeg på SF's vegne anbefale forslaget og sige, at SF's ordfører, hr.

Ole Sohn, desværre ikke kunne være til stede. Han er optaget i et andet hjørne.

Mogens Andreasen (DF):

Jeg skal ikke sige forfærdelig meget om det her forslag fra Enhedslisten, men nu skal vi jo så til det igen. Enhedslisten forsøger endnu en gang at få et beslutningsforslag igennem om nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer om ugen med fuld lønkomensation.

Af forslaget fremgår det, at virksomhederne skal tvinges til at indgå en overenskomst med de ansatte om nedsættelse af arbejdstiden, og som modydelse skal der kunne ydes en økonomisk støtte til virksomhederne, som skal udgøre den maksimale dagpengesats. Samtidig er det anført i forslaget, at ledige skal ansættes i samme antal timer, som arbejdstiden er nedsat.

Hvis vi forudsætter, at beslutningsforslag af denne art bliver vedtaget og der lovgives i forhold hertil, så vil det være et klart indgreb på overenskomstområdet og dermed også et indgreb over for virksomhedernes ret til selv at bestemme og lave individuelle aftaler med deres medarbejdere. Samtidig vil det være en stor økonomisk offentlig belastning.

Enhedslisten har tidligere fremsat et lignende forslag, som blev behandlet den 17. juni 1998, dog med en anden ordlyd, om nedsættelse af arbejdstiden på 7 timer om ugen for at sikre småbørnsfamilier mere tid sammen med deres børn. Der er ingen forskel i Dansk Folkepartis holdning til det forslag, vi behandler i dag, og det forslag, vi behandlede den 17. juni 1998. Vi ønsker ikke at indføre flere tilskudsordninger, og vi ønsker ikke dette indgreb indført over for virksomhederne.

Jeg mener allerede, der er skabt råderum med de indførte fri omsorgsdage, som er fastsat i forbindelse med overenskomstindgrebet sidste år. Jeg skal derfor anbefale Folketinget at afvise beslutningsforslaget, som i høj grad vidner om et vist ukendskab til dagligdagen på arbejdsmarkedet.

Dansk Folkeparti kan i hvert fald ikke støtte dette forslag, og jeg skal på Fremskridtspartiets vegne meddele, at Fremskridtspartiet heller ikke kan støtte det.

Anders Samuelson (RV):

Det kan undre, at Enhedslisten vælger at fremsætte det her forslag i en tid, hvor det burde være åbenlyst for enhver, at der ikke er brug for en generel nedsættelse af arbejdstiden, men

derimod, at den samlede mængde af arbejdstimer stiger.

Hvordan skal det være muligt generelt at nedsætte arbejdstiden og samtidig få råd til en bedre offentlig service, mere ferie, mens man også ønsker at trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, fra man er 60 år? Regnestykket går simpelt hen ikke op, hvis man både vil have i pose og i sæk. Det mindste, man kunne gøre, hvis man ville have noget i posen, var så at hive noget op af sækken.

Og så skal man jo heller ikke glemme den øjeblikkelige konjunktursituation. Ledigheden er nu ved at nå under 6 pct., og der er truende flaskehalse, og der er flaskehalse flere steder på arbejdsmarkedet.

En vedtagelse af dette forslag om økonomisk støtte til en generel nedsættelse af arbejdstiden vil uden tvivl kvæle den økonomiske vækst, fordi det vil skabe mangel på arbejdskraft, inflation, og det vil skabe stigende lønpres. Gen gennemførelsen af forslaget er derfor en sikker vej til at aflive det økonomiske opsving, som vi har nydt godt af de seneste år. Og så kan det først for alvor blive svært at få råd til at sikre og videreudvikle velfærdssamfundet.

Rent ideologisk kan man ikke mindst undre sig over, at det fra Enhedslistens side nu skulle være blevet et mål at støtte de private virksomheder, som eventuelt kunne tænke sig at benytte sig af det her til at få finansieret en nedsættelse af arbejdstiden for enkelte medarbejdere. Det kalder jeg ideologisk nytænkning.

På baggrund af det kan Det Radikale Venstre ikke støtte forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg må med beklagelse konstatere, at vi ikke lyttede tilstrækkeligt til formandens tale ved medlemsfesten tirsdag aften om at være lidt fremme ved ordførerbordet, men det må vi prøve, om vi kan lære!

Kristeligt Folkeparti finder det helt uhenigtsmæssigt, at der ydes økonomisk støtte til at fremme nedsættelse af arbejdstiden generelt. Der er tværtimod i den nuværende gunstige situation med lav ledighed og flaskehalse inden for flere brancher behov for at se på ordninger, der kan bidrage til at øge udbudet af arbejdskraft.

Fru Jette Gottlieb sagde til ministeren, at der her jo var tale om en ideologisk debat, altså, om vi skal arbejde mere eller mindre. Jeg kan faktisk ikke forstå, at det har så meget med ideo-

logi at gøre. Jeg mener, der må være en forståelig sammenhæng imellem det arbejde, vi gør, altså de materielle og immaterielle værdier, vi skaber, og så det forbrug, vi har.

Den ideologiske debat kunne jo så gå på, om vi ønsker at lave et helt andet samfund med et nedsat forbrug, der var helt anderledes miljøvenligt, økologisk rigtigt osv. osv. Men jeg har fornemmelsen af, at det ikke vil finde den store tilslutning blandt vælgerne i Danmark at nedsætte forbruget. Nej, der er derimod masser af opgaver, som vi ikke får udført i Danmark: pasning af ældre, af syge, reparation og vedligeholdelse af bygninger, masser af opgaver, som vi kunne udføre, hvis vi ville gøre Danmark bedre og verden bedre i øvrigt rundt omkring os.

Derfor skal vi indrette vores strukturer, så vi får arbejdskraft frem til de opgaver, som vi ønsker udført. Det betyder ikke, at der ikke er brug for en indsats for bestemte grupper, og det går Kristeligt Folkeparti ind for. En målrettet indsats for børnefamilier fremsætter vi et beslutningsforslag om nu her og en indsats for ældre, for handicappede for at holde dem længere på arbejdsmarkedet til gavn for dem selv og til gavn for samfundet som helhed, der kan få mere ud af deres aktive år.

Men generelt at belønne mindre arbejde er direkte umoralsk efter min mening, og det vil forringe Danmarks samlede sociale status og velfærdsstatus, så vi kan ikke gå ind for det beslutningsforslag her.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg synes, det er lidt forbløffende, at det er kommet så vidt, at ordfører på ordfører kan stille sig op og hævde, at vi ikke har arbejdsløshed i Danmark. At ordfører på ordfører kan gå op og hævde, at det største problem er de flaskehalse, der er. Vel er der arbejdsløshed i Danmark, og flaskehalsproblemet er ikke af den størrelsesorden, som det beskrives. Det, der diskuteres, er meget ofte, at der er tale om truende flaskehalse, men når man kigger efter i sømmene, så er det umådelig få af de flaskehalse, der faktisk er kommet til udtryk. Der er stadig arbejdsløshed i Danmark, en stor arbejdsløshed. Jeg mener også, de fleste ser bort fra, at en meget stor del af arbejdsløsheden er skjult, ikke fremkommer i statistikkerne, men fremkommer ved, at folk er i aktivering eller på anden måde er trukket ud af statistikkerne.

Vi vil ikke lægge skjul på, at det her forslag er et forsøg på at genindføre muligheden for at etablere skraldemandsmodeller igen på det danske arbejdsmarked. Det er det diametralt modsatte af hensigten i rapporten »Arbejde og service«, 1999, som regeringen har udsendt.

De århusianske skraldemænd fremlagde og praktiserede for et par år siden modellen om fordeling af arbejdet. Vi mener stadig, at det har en stor relevans i den situation, vi har på det danske arbejdsmarked.

Gennem et halvt år delte de arbejdet med de langtidsarbejdsløse, og på den facon genvandt de dagpengeretten. Her skulle man nemlig ikke stå skoleret hverken for socialministerens eller arbejdsministerens behandlere og aktiverings-system, men var en del af et sjak. Hvis man skulle have en skideballe for at komme for sent eller have at vide, om man skulle have en chance til, ja, så var det en sag mellem ligeværdige arbejdskammerater. Og man genvandt sin dagpengeret og sin plads på det almindelige arbejdsmarked. Det er ikke den politik, som regeringen lægger op til.

Skraldemandsmodellen nød stor folkelig opbakning, så stor at den tidligere arbejdsminister følte sig nødsaget til at aftrappe sabbatorloven specielt for at gøre eksperimentet umuligt. Det var for farligt. Også fordi ideen udfordrede de privilegerede, det privilegerede A-hold med fast arbejde, fordi den talte om arbejdsløsheden som et problem, der var fælles, og fordi den handlede om solidaritet og ikke fokuserede på, at vækst i sig selv løser samfundets problemer.

Vi ved jo, at netop skiftehold og større arbejdspresser koster dyrt i form af nedslidte og udstødte mennesker, stressede forældre og børn med alt for lidt voksenkontakt. Men den side af sagen kommer overhovedet ikke frem i debatten.

Mange af de udstødnings og den nedslidning, vi er vidne til, bygger jo præcis på, at vores arbejdsmarked er urimeligt, umenneskeligt hårdt på en lang række områder, og at udstødningen finder sted med store sociale udgifter i den anden ende af skalaen til hospitaler og andre ting.

Helt konkret går vores forslag ud på, at staten udbetaler kompensation på den maksimale dagpengesats til de fuldtidsansatte, som nedsætter deres ugentlige arbejdstid på op til 7 timer om ugen. Betingelsen er så, at der ansættes en arbejdsløs på normale løn- og arbejdsvilkår i

det samme antal timer, som arbejdstiden er nedsat.

Og når vi lægger op til, at støtten skal aftrappes i en periode over 5-8 år, ja, så er det selvfølgelig, fordi det ikke er hensigten at lave en permanent erhvervsstøtte, men simpelt hen at initiere en ordning, som kunne give mulighed for at vise de muligheder, der også ligger i produktivitetstigninger ved at have en nedsat arbejdstid.

De ganske få eksempler, vi har, hvor der er lavet forsøg med den slags, viser jo, at produktiviteten er så meget forøget med en nedsat arbejdstid, at det faktisk modsvarer det antal arbejdstimer, der er blevet færre.

Regeringen lægger jo op til det helt modsatte, nemlig at danskerne skal arbejde mere i fremtiden, på trods af at danskerne er et af de mest arbejdsomme folkeslag i verden. Vi har f.eks. den højeste erhvervsfrekvens i EU.

Hvis vi sætter arbejdstiden yderligere i vejret og gør det muligt at indføre skæve arbejdstider uden at skulle spørge medarbejderne først, vil der nok ryge nogle flere af i svinget. Det er i hvert fald min bestemte opfattelse af situationen.

En betydelig del af de stigende omsorgsopgaver og udgifterne til overførselsindkomster, førtidspension f.eks., skyldes nedslidning og er arbejdsbetingede eller livsstilssygdomme. Et krav om stigende arbejdstider og yderligere fleksibilitet vil selvfølgelig betyde mere nedslidning.

Det skal der så lappes på ved at sende de nedslidte i fleksjob med omsorgsopgaver til ringe betaling. Vi synes, det er en meget uværdig fremtidsvision. Hvis vi virkelig ønsker at gøre noget ud af alderssammensætningen af befolkningen, ja, så kræves det faktisk nok snarere, at der fødes lidt flere børn. Men det gør der ikke, når vi skal arbejde mere og i øvrigt skal bruge en stadig større del af vores indkomst til at spare op til pensionen. Vi får hverken tid eller råd til at have flere børn.

Måske vil vi gerne have nogle af omsorgsopgaverne tilbage, f.eks. tid til at passe børn eller syge eller døende forældre osv., ikke som en pligt, men som en rettighed. Stigende arbejdstid betyder endnu flere omsorgs- og servicebehov, f.eks. for hjemmeservice til at gøre rent, lufte hund eller hente børn, eller hvad ved jeg. Regeringen lægger op til et samfund, hvor vi skal opdrage nye generationer af herskab og tjenestefolk.

Det skaber også et demokratiproblem, for det kræver jo tid og overskud at engagere sig i et samfund, skolebestyrelse, fagforening osv. Hvis vi ikke har tid og kræfter, så overlades mere og mere til eksperterne.

Vi lægger op til det modsatte, og vi lægger op til, at man indretter samfundet sådan, at vi udstøder færre blandt andet på grund af det ekstreme arbejdspress.

Jeg vil slutte med at citere uddannelsessekretæren i SiD, Poul Hansen. Han siger: »Det er ikke de udstødte, der er skæve. Det er arbejdsmarkedene, der bliver stadig skævere. Det er dem, der må laves om.« Og så vil jeg tilføje, at netop i den sammenhæng er tiden en meget vigtig enkeltfaktor, og derfor er det af overordentlig stor betydning, at vi bliver i stand til at etablere et arbejdsmarked, hvor tiden ikke i den grad er medvirkende til, at folk udstødes fra arbejdsmarkedet.

Så på de virksomheder, hvor man havde mulighed for at blive enige om det – ved overenskomst, må jeg lige sige, for der er ikke tale om at blande sig i overenskomsterne – kunne man foretage de forsøg, der ville ligge i at få tiden til at fungere på en anden måde.

Derfor forslaget. Og jeg siger tak for den varme støtte, jeg fik fra SF's ordfører, men ellers er det jo vanskeligt at henvise til andre særlig støttende indlæg i debatten.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til fru Jette Gottlieb har jeg denne kommentar med hensyn til bemærkningerne om regeringens debatoplæg »Arbejde og service«:

Sandheden er jo, at der på det danske arbejdsmarked faktisk er en række deltidsbeskæftigede, der meget gerne vil arbejde mere, og her er der en arbejdskraftreserve, hvor vi meget gerne ser en debat om, hvordan man kan imødekomme disse menneskers ønsker om at arbejde mere.

Med hensyn til beskæftigelsen er regeringen ikke af den opfattelse, at vi er nået til en beskæftigelsessituation, hvor vi ikke kan få ledigheden presset længere ned. Der er områder i landet, hvor ledigheden ligger omkring 3,5 pct., og der er andre steder, hvor den ligger omkring 6,9 pct.

Jeg kunne i øvrigt godt tænke mig at få svar på, hvordan man ville kunne gennemføre det forslag, som Enhedslisten lægger op til, i en situation, hvor der er tale om regioner, hvor der simpelt hen er fuld beskæftigelse i dag. For i

betragtning af, at korttidsledigheden aldrig har været under 2,5 pct., bliver det svært at forestille sig, at man skulle kunne leve med virkningerne af beslutningsforslaget, uden at det skaber de helt kaotiske situationer på arbejdsmarkedet, som jeg var inde på i mit indlæg.

Jeg glæder mig over, at partierne har forholdt sig således til beslutningsforslaget, som de har. Jeg har ikke noteret nogen støtte. Jeg synes, det henstår lidt i det uvisse, om SF's ordfører støttede forslaget, men det kan vi måske få mere oplysning om ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Til fru Jette Gottliebs bemærkning om, at man ifølge det debatoplæg, som foreligger fra regeringen, skal knokle mere, vil jeg godt sige, at det ikke er den enkelte person, som arbejder 37 timer om ugen, der skal arbejde mere som sådan. Det, bestræbelserne i regeringen går ud på, er jo at få folk lidt tidligere ind på arbejdsmarkedet og en lille smule senere ud, især nogle af de veluddannede, som vi har brug for i en række specielle joboplæg.

Jeg vil også sige, at det jo handler om at sikre velfærdsstatens overlevelse, altså sikre et bredere indkomstgrundlag, således at vi får råd til nogle af alle de velfærdsordninger, vi har. Bare til almindelig oplysning.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemming

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 15. januar 1999, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.53
